

SERÉNY MÚMIA 226

ha majd minden rabszolga nép
jármát megunva olajra lép

szerkeszti:
Fekete Vince 2003

BALÁZS IMRE JÓZSEF

A vidra útvonalairól

A vidra a fűzfa felé úszik,
a fűzfa tövén moccan valami,
a moccanás enniválót jelent,
becserkészi, elkapja a cickányt,
vidra moccan most a fűzfa tövén,
eszik.

A vidra a nyárfa felé úszik,
a nyárfán tollászkodik valami,
a tollászkodás türelmet jelent.
Nézi a vidra önnön türelmét,
ráérősen szimatol a nyárfa tövén,
pihen.

A vidra a holtág felé úszik,
a holtág vize zöld, átláthatatlan.
A zöld az elburjánzott életet jelenti,
indák fogják be a vidra bőrét,
rákok, csukák keringnek alatta,
figyel.

A vidra a tölgyfa felé úszik,
a tölgyfa táján villan valami.
A villanás asszonyát jelenti,
együtt úsznak, nem érnek egymáshoz,
láthatatlan húr feszül közöttük,
nézik.

A vidra álmairól

A vidra nem férközhet álmához.
Csak testén hagy nyomokat a nappal.

Vadászatok fáradtsága,
honnán kerülsz izmaiba?
Üldözött tág tekintete,
miért nyílsz fel nappalonta?
Párházok jó ernyedtsége,
honnán jutsz a pórusokba?
Erdők távoli illata,
mért kísérted orrlukait?

Messze jár a vidra álmaitól,
nincsen ott, míg álma mozdul.

A vidra életrajza

A vidra életrajzát maga az élet írja,
a vidra nem férközhet emlékeihez.
Tudja, hol találja azt az öblöt,
ahol a csukával küzdött — nem emlékezik.
Tudja, hol húzódik területe,
melyet egykor megjelölt — de nem emlékezik.
Tudja, hol bőséges enniváló, élet,
oda visszajár, ha éhes — nem emlékezik.
Társak szagát érzi, köze van hozzájuk.
Bennük kering-e vére — nem emlékezik.
Tudja, van messze egy másik folyó,
de hogy hol ered a vize — nem emlékezik.

A vidra vándorlása

a hegyeken túlra

Szólnak a szelek a vidrához,
hallgatja ő a szeleket.
A távolságról beszél minden mocnásuk,
hallgatja, érzi ő a távolságot.
Szólnak a vizek a vidrához,
használja ő a vizeket.
A hegyekről beszél egy friss áramlat,
hallgatja őt, és szembeüszik hangjaival.
Szólnak a fények a vidrához,
kerüli ő a fényeket,
kövek árnyékába simul, összeforr velük,
nyirkos ösvényekre téved.
Szólnak a fűvek a vidrához,
ismeri ő a fűveket.
Bokraik közt úszóhártás lábnyomok,
bokraik közt méhek, őszi levelek.

BORSODI L. LÁSZLÓ

Felelet nélkül

Értem jönnek.
Értem jönnek.
Kérdezem. Nem felelnek.
Kérdezem. Nem felelnek.

Jönnek értem.
Jönnek értem.
Levágják a két kezem.
Levágják a két kezem.

Jönnek értem.
Jönnek értem.
Kivágják a két szemem.
Kivágják a két szemem.

Értem jönnek.
Értem jönnek.
Kérdezem. Nem felelnek.
Nekiesnek szíveimnek.

Kvartett

1. csupasz faág
fázó kertek
fehérlenek
mozdulj világ
2. ha rügy pattan
madár rebben
angyalszélben
hal(l)hatatlan
3. gyümölcs érhet
akár a nap
szétrothadhat
és eltemet
4. villám villan
föld-víz-foltok
az ég ragyog
mikor voltam?

Szörny

Szörny szunnyad itt valahol,
ébren rólam álmodhat,
értem jöhet bármikor.

Virrasztok én. Virrasztok
labirintus-éjeken,
homályos nappalokon.
Virrasztok. Imádkozom.
Ébren tán én álmodom?

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Saját táv

Csodálkozásnak semmi helye nincs itt:
harminc éve írom a számadást.
A három o-ból elmarad a "vincit",
és kőváncsian várom a hatást,
sőt, izgulok, nehogy hisztériába
forduljon át a "Harminc év hiába".

Szégyentelenül hosszú haladékok
sikerült túlélnem már eddig is.
Kiporciózom most a maradékot,
s nem érdekel, hány százaléka giccs:
eddig sem állt meg tőle az eszem,
ezután pedig ostyaként eszem.

Nem lesz belőlem énekes halott,
nem érdekel a túlvilági díszlet.
A gyáva-ságból színjeles vagyok,
hiszem és vallom, hogy semmi sem fízlett
még annyira, mint egy utolsó korty bor
a kicsorbult peremű poharamból.

Már ott a célszalag a láthatáron,
és alig néhány kör van hátra még,
de kiderült: nem bírnám hosszútávon.
Harminc év edzés erre volt elég.
A pálya vége most sem érdekel —
és mégis jó, hogy véget ér, ha kell...

Mene, tekel...

...Egy éve bámulom a falakat,
de nem tudom, hogy vajon mit csinálnék,
ha tényleg meg is látnám azokat
a jeleket, hogyha egy furcsa árnyék
jelenne meg a tévé és a polc
között, ahol egy fényes faldarab
úgy reggel 8-tól, mondjuk, este 8-
ig még borús időben is akad...

Ma már egy porszem is idegesít,
mert ki tudja, hogy miről értesít,
és tévét nézve hátha félreértem —

még jó, hogy tudok majd nem hinni annak,
legfennebb annyit, hogy nem ezt reméltem:
zárójelentést én írok magamnak.